

indenfor det konservative Parti forstaaer den Bevægelse, som foregaar i Regeringspartiet. Denne Bevægelse tror jeg ikke kan afvendes, jeg tror, den efterhaanden fuldføres. Det vil ikke sige, at jeg tror, at de Herrer alle staa paa samme Standpunkt i den Henseende og have samme Tendens. Jeg kan for mit Vedkommende egentlig kun ønske, at Bevægelsen gaar nogenlunde hurtigt, thi jo hurtigere den gaar, desto større Udsigt er der til, at dens Karakter skal blive forstaaet i rette Tid, maaske af nogle Medlemmer i denne Sal, i alt Fald — derom nærer jeg ikke Tvivl — af overordentlig mange Vælgere i den danske Befolkning. Resultatet deraf vil blive, at der skabes et nyt Flertal i Tinget, og at der atter bliver virkelige Betingelser for at føre Venstrepolitik i Danmark.

Formanden: Folketingsmanden for Skanderborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Th. Nielsen: Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) opholdt sig i Aften ligesom i sin forrige Tale en Del ved den københavnske Skattelov og vilde forsvare det radikale Ministeriums Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem fra Langeland opholder sig en Del ved denne Sag, og jeg kan forsikre ham, at vi fra vor Side heller ikke skulle blive trætte af i Agitationen at opholde os ved den, fordi den netop er typisk for det radikale Ministeriums Forhandlingsevne og Radikalisme, naar det staaer med Ansvaret. Det ærede Medlem sagde, at det vilde have været ganske unyttigt at sende Sagen i Fællesudvalg, saaledes som jeg havde peget paa, at det kunde gøres. Hvoraf ved det ærede Medlem det? Det ærede Medlem sagde, at vi stod overfor Samlingens Slutning. Hvem var det, som bestemte, at Samlingen skulde slutte? De Herrer, som sad i Ministeriet, kunde trække Samlingen ud, saa længe de vilde, de raadede selv over, at der blev tilstrækkelig Tid til at behandle denne Sag og faa alle Forhandlingsmuligheder udtømte, men det forsøgte det ærede Medlem, da han stod som radikal Indenrigsminister.

Saa tillod jeg mig forleden at oplæse, hvad Edvard Brandes havde sagt i 1901 netop angaaende dette Spørgsmaal. Han holdt afgjort og bestemt paa, at man skulde have en fast Skatteprocent i København, helst ikke over 3 pCt., og lige gyldigt, om en Mand havde 800 Kr. i Ind-

tægt eller 100,000 Kr. eller 200,000 Kr. Det var Edvard Brandes' Standpunkt i 1901, og jeg har ikke set, at han har forandret Standpunkt. Nu siger det ærede Medlem, at hvis Edvard Brandes virkelig stod paa dette Standpunkt, kunde han ikke gøre bedre end at lade Loven strande. Nej, saa dum var Edvard Brandes ikke, bild os ikke det ind. (Rode: Maa man sige Edvard Brandes?). Hed han da ikke Edvard Brandes i 1901? (Rode: Edvard Brandes!). Ja, jeg kan ogsaa godt sige de Radikales Finansminister. Saa dum var han ikke, at han ikke kunde se, at naar den Sag nu er ført saa langt frem, som den er, lader den sig ikke standse, og saa er det klogest fra hans Standpunkt at tage et meget moderat Fremskridt i Stedet for at risikere, at vi, hvis Loven strander, faa et radikalt Fremskridt.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at jeg kender den daværende Finansminister noget bedre end han, og den daværende Finansminister var ikke saa dum, men derimod saa klog, at han var fuldstændig overbevist om, at hvis den Skattelov det Aar var strandet, vilde der være gaaet meget lang Tid, før der var Udsigt til at faa den gennemført, thi han havde en stærk Følelse af, hvor stor de Herrer's Kærlighed var til denne Skattelov: den var meget ringe, før vi havde gennemført den, og den blev vel egnet til Agitation. Det ærede Medlem sagde, at vi bestemte Tidspunktet for Opløsningen, det er dog kun til en vis Grad rigtigt. Det ærede Medlem vil erindre, at Situationen var den, at vi stod overfor et os meget fjendtligt Flertal, og kort Tid før Opløsningen fandt Sted sagde en af Ordførerne for vore Modstandere — jeg tror, det var den nuværende højtærede Finansminister —, at hvis han ikke vidste, at vi i Løbet af kort Tid vilde gaa til Valg selv, vilde man fra Tingets Side fremkalde et saadant Valg. Jeg tror, det var Tanken i hans Udtalelse, jeg husker den ikke her paa staaende Fod nøjagtig. Men Finansministeren vil neppe bestride, at han den Gang stillede os for Øje, at hvis vi ikke fremkaldte Valg, vilde man fra Tingets Side gøre det. Derfor vare vi kun til en vis Grad Herrer over, om vi vilde opløse Folketinget. Jeg bør naturligvis føje til, at vi kunde selvfølgelig have faaet en